

שחר־מריו מרדכי עם כָּשָׁל הַלְשׁוֹן

זברה

בְּלִילָה הַחֲלוֹן פֶּתוּחַ לְמַחְצָה
הַחַיִּים שְׁלִי, הַפּוֹטְנֵנְצִיָּאל
אִיזוֹ הַחֲמָצָה

כֹּל הַכְּשִׁלוֹנוֹת וְהַסּוּס רוֹדֵף הַסּוּס
הַחַיִּים שְׁלִי, הַפּוֹטְנֵנְצִיָּאל
אִיזוֹ פֶּסֶפּוּס

שָׁקֵט בְּכֹל, מְכוֹנֵת הַכְּבִיסָה
לֹא חוֹרְקֶת אֶת הַצָּצָצ
לִילָה, חֲלוֹן פֶּתוּחַ, פֹּה אֲנִי נִמְצָא
הַחַיִּים שְׁלִי, אֲנִי, אִיזוֹ הַחֲמָצָה

אוֹלֵי הַשָּׁפֵל לֹא עָמָק, וְהַמְרַחֵק נִגְף
יֵשׁ לִי מְנוּעַ וּמִדְּחַף וְצֹלַע שֶׁל כָּנָף
יֵשׁ יָרֵחַ לְבָן בְּמִרְחָבִים שְׁחֵרִים
תְּכַשִּׁיטִי הַשָּׁמַיִם מְזֵהִירִים־מְזֵהִירִים
הִנֵּה גַם אֲנִי זָבְרָה לִקְרֹאת מְעוֹף מְרַהֵב
דָּבָר לֹא מְכַאֵב לִי, דָּבָר לֹא מְרַעֵב
עוֹדְמָעֵט אֵין לִי בְּעִיּוֹת פְּרֻנְסָה
הַמְּשַׁכְּנֶתָה, שְׁכֻרְעֵב, מְכוֹנֵת הַכְּבִיסָה
הַדְּאָגָה הַקּוֹדְרַחַת, הַזּוּגָיוֹת הַמְּקַרְטֵט
עִכְשׁוֹ אֲנִי מְמַרְיָא, אֲנִי עָף, אֲנִי טֶס
אֲנִי ז...זָבְ...זָבְרָה
מְפֶסֶפֶּאֶאֶאֶאֶאֶס.

להט לילה

"איש אינו יודע כמוני את הלילה".

אלכסנדר פן

עלי לצאת מהבית ולצעד בשדרה
כאלו אינני מת.

אם אין משא אהבה בדירה
הרחוב עוד הומה וחומר.

ראשי ועיני טובלים באור שמש;
רגלי כבר בעמק הלילה.
נפשי בין שני גואה, מתנשמת
יש פתוי מול חשש שיבלע לה

אך מבט על הגוף כבר נצוד. לא נצוד
כל עוד לא טורפות הידים.
כבר רחקתי ממני מאוד, כה מאוד;
מחדרי אך פסיעה היא או שתים.

קרוש וטמא; מעדן, חיתי;
נטול זמן או מרחב או ישות.
סואז, כך נמסר הליל אל תשוקתי
כמו מלח אל היים בו ישוט.

גוף דמוי מלאך — אלוהים בו ישוט:
ראש, חזה וזרועות — געש-דם.
מתלקחים רגשות — ליל-שמשות; התרגשות
חשקים שכבר אין לשחדם.

מים אל מים, איש תאכל איש
באפשר שעוקב אי-אפשר

שָׂרֵשׁ הַגּוֹף נִזְקָה וּפּוֹגֵשׁ
בְּגֵרְעִין שֶׁל הַנֶּפֶשׁ – בְּשֵׁר .

אך עם שחר הנפש תפגש בנושים
עם בקר תחשכנה עינים.
איך נושא העולם אין-ספור אנשים
וחדרי לא יוכל לשאת שנים?

הנה טל רוחץ את פני העצים;
בתריסים אור ראשון מדגדג.
את להט היחד לילי העצים,
ושחר נכון לפוגג.

שפה¹

אני נצוד במלכדת השפה
בין עצמת הרגש ללשון רפה
אני מקיץ ונע ונד והולך לישן
במצוד הגוף, עם כסל הלשון.

אני אומר עכשו: ים. ולא יכול להכילו.
אני אומר: רקיע. ואי צבאו וכל חילו?
הו, לא, לא, לא. התפונתי לדבר מה שונה.
אבל חוזר על המלים. כמו עכשו ממש. הנה:

אני נצוד במלכדת השפה
בין עצם הרגש ללשון הרפה
שוב מקיץ ונע ונד והולך לישן
במצוד הגוף, עם כסל הלשון.

¹ בשיר "שפה", שהתפרסם בגיליון 8, חל שיבוש. אנו מפרסמים אותו כאן בשנית.

אֲבָל אֶת־דַּפֵּק עַל דַּלְתָּךְ עַד וּבִתְנוּמָה
עַד שֶׁתִּפְתַּח לִי. פֶּתַח לִי, פֶּתַח.
גַּם בְּלִי מַלְיָם אַתָּה תִּשְׁמַע
אֶת הַתַּחֲתוֹן! תַּחֲתוֹן! תַּחֲתוֹן!
אֲנִי כָּאֵן וְלֹא אֶלֶף עַד שֶׁתִּפְקַח
עַד שֶׁתִּבְרָךְ, וּשְׁפָתַי תִּפְתַּח.

גַּם אִם פָּנֵי מְסֻלְעִים,
וְעֵינַי נִהְרָה גּוֹבֵר
כְּעֵמֶק רְפָאִים אוֹ עֵמֶק הַבְּכָא;
אִם קוֹלֵי אֲנָקַת גְּבֵהִים —
מִחֲשֵׁב לְהִשְׁבֵּר —
הִנֵּה יָמִים בָּאִים, וּבָאָה רִוְחָה.
כִּי אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר בֵּינִי לְבִינְךָ:

יֵשׁ דְּבוּר שֶׁל שְׁתִּיקָה.
יֵשׁ מְכֻשׁוֹל — הוּא נְתִיב.
יֵשׁ רָעַב שֶׁלֹּא נִתֵּן לְהִשְׁבִּיעַ,
יֵשׁ תְּשׁוּקָה שֶׁלֹּא נִתֵּן לְהִרְעִיב.
יֵשׁ הַתְּנַצְחוֹת (הוֹאִיל וְהִסְכַּם).
יֵשׁ רָעַד בְּלֵב; מִתְקַתֵּק, לֹא מִרְפָּה.
יֵשׁ עֲנָנִים שְׁעוֹשִׂים אֶת דְּרָכָם
לְחֻרְף סוּעֵר. יֵשׁ אֲבִיב. יֵשׁ מִרְפָּא.
יֵשׁ שׁוֹמֵר דְּרָכֵי בֵּין הַהוֹלְכִים וְהַשְּׁבִימִים;
נְתִיב מוֹאֵר וְחַי בֵּין קוֹ הַיָּם לְכוֹכְבִּים.

הִנֵּה אֲמַרְתִּי יָם. שָׁמַיִם וְחִילָם.
אֲנִי יְכוֹל לְהִכִּילָם.
כִּי אֵלֶיךָ תְּשׁוּקָתִי וְהִיא שְׁמֵשׁוֹת רַבּוֹת,
וַיְמִים רַבִּים
לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת.
שִׁמְנֵי כַחוֹתָם. שִׁמְנֵי כַחוֹתָם.